

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/10/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014898604
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Lipovský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9014898604.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí 17. septembra 2014 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. I. a spol. vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3 T 7/2004, prejednal dovolania, ktoré podali obvinení Ing. X. P. a Ing. A. G., zastúpení JUDr. Jánom Garajom, advokátom v Prešove, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. apríla 2013, sp. zn. 4 To 7/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolania obvinených Ing. X. P. a Ing. A. G. odmietajú.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 11. mája 2012, sp. zn. 3 T 7/04, boli obvinení Ing. X. P. a Ing. A. G. uznaní za vinných v bodoch 1/ - 4/ prvostupňového rozsudku z pokračovacieho trestného činu podvodu spolupáchatelstvom sčasti v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4, § 8 ods. 1 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., v jednočinnom súbehu s pokračovacím trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

obvinení O. K., Ing. X. P., Ing. A. G.

v skutku v bode 1/

spoločným konaním za zdaňovacie obdobie mesiacov august, september, október a december 1998, neoprávnene podvodným spôsobom získali pre firmu B., spoločnosť s ručením obmedzeným (s.r.o.), D. od Daňového úradu B. vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (DPH) na vstupe v celkovej výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk), a to tým spôsobom, že daňovým priznaním za uvedené mesiace si firma B., s.r.o., uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty a pracovníci Daňového úradu B. Ing. X. P. a Ing. A. G., ktorí boli povinní vykonať daňovú kontrolu správnosti uplatneného nadmerného odpočtu firmou B., s.r.o., D. túto kontrolu vykonali v rozpore s § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože protokol o kontrole DPH z 30. septembra 1998,

ktorý bol podkladom pre vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, prejednali s neoprávnenou osobou Y. Z., ktorá nebola v obchodnom registri vyznačená ako konateľ, ani splnomocnený zástupca firmy B., s.r.o., D. a táto osoba sa vydávala za osobu Y. Z. a daňovú kontrolu uzavreli so záverom, že nedostatky zistené neboli a bol dodržaný zákon o DPH, čo vyplýva z kontroly daňových dokladov, dodávateľských faktúr, odberateľskej faktúry, analytickej evidencie DPH, bankových výpisov a pokladničných dokladov a takýto záver stanovili aj napriek tomu, že vedeli, že to tak nie je, lebo firma B., s.r.o., D. neuskutočnila zdaniteľné plnenia, žiadny obchodný bankový obrat nemala a u pracovníka Daňového úradu B. Ing. X. P. išlo o zaujatosť pracovníka správcu dane podľa § 24 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., keďže spoločníkom firma B., s.r.o., bola jeho bývalá manželka W. P., rod. P., s ktorou sa rozviedol X. W. XXXX. Na základe vyhotovenia protokolu o vykonaní daňovej kontroly o správnosti uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, bol firme B., s.r.o., postupne vyplatený nadmerný odpočet DPH v celkovej sume 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) daňovým úradom na účet č. XXXXXXXXXX/XXXX založený O. K. na firmu B., s.r.o., D., O. č. XX, v S., D., ku ktorému mal jediný dispozičné právo. Z uvedeného účtu O. K. previedol z vyplnenej sumy za nadmerný odpočet DPH sumu vo výške 80 505,54 eur (2 425 310 Sk) na ním 3. septembra 1998 založený účet č. XX-XXX XXXXXXXX/XXXX. na firmu B., s.r.o., D., O. č. XX, v B., pobočka D., z ktorého potom spoločne s Ing. X. P. vybral tieto peniaze vo výške 80 495,25 eur (2 425 000 Sk). O. K. za prítomnosti Ing. X. P. vybral aj ostatnú časť peňazí vo výške 46 805,35 eur (1 410 058 Sk) z účtu firmy B., s.r.o., D. zo S., D. a podľa ich vyjadrenia celú sumu vo výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk) odovzdal za prítomnosti Ing. X. P. Y. Z., ktorého obaja poznali pod menom Z. Y., čím Daňovému úradu B. spôsobili škodu vo výške 127 310,89 eur (3 835 368 Sk).

obvinení Ing. X. P., Ing. A. G. a W. I.

v skutku v bode 2/

spoločným konaním za zdaňovacie obdobie v mesiaci august 1998, neoprávnene podvodným spôsobom získali pre firmu J., s.r.o., D., O. J. č. XX, ktorej jediným konateľom bol O. X., za ktorého sa vydával W. I., od Daňového úradu B. vyplatenie nadmerného odpočtu DPH v celkovej výške 484 039,83 eur (14 582 184 Sk) a to tým spôsobom, že daňový priznaním za uvedený mesiac firma J., s.r.o., D., O. J. č. XX, si v mene osoby O. X. uplatnila nadmerný odpočet DPH na základe sfalšovaných účtovných dokladov a pracovníci Daňového úradu B. Ing. X. P. a Ing. A. G., ktorí boli povinní vykonať daňovú kontrolu oprávnenosti priznania nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty firmy J., s.r.o., D., túto kontrolu vykonali v rozpore s ustanovením § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože protokol o kontrole DPH z 3. februára 1999, ktorý bol podkladom pre vrátenie nadmerného odpočtu DPH, prejednali s neoprávnenou osobou vydávajúcou sa za O. X., ktorá nebola konateľom, ani splnomocneným zástupcom firmy J., s.r.o., D. a daňovú kontrolu uzavreli s tým, že nedostatky zistené neboli a bol dodržaný zákon o DPH, čo vyplývalo z kontroly daňových dokladov: vývozného jednotného colného dokladu-JCD, odberateľských daňových dokladov, účtovného denníka, kúpnych zmlúv, daňového priznania, vstupných daňových dokladov, analytickej evidencie DPH a knihy faktúr. Takýto záver stanovili aj napriek tomu, že vedeli, že to tak nie je, lebo firma J., s.r.o., D., neuskutočnila zdaniteľné plnenia a ako podklad pre svoj záver použili sfalšovanú písomnú správu Daňového úradu C. zo 7. decembra 1998, oproti pôvodnej originálnej správe, ktorá bola zaslaná Daňovému úradu B. na základe ich dožiadania zo 16. novembra 1998 o vykonaní šetrenia k faktúre č. XXXXXXXXXX. o nákupe tovaru firmou J., s.r.o., D. od firmy J. X. D., K. č. XX, C., by nemohol byť vrátený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty. Suma za nadmerný odpočet DPH bola vyplatená Daňovým úradom B. 18. februára 1999 na účet č. XXXXXXXX/XXXX založený 15. augusta 1998 osobou vydávajúcou sa za O. X. J., s.r.o., D., O. J. č. XX, v U., pobočka D.. Takto získané peniaze boli z uvedeného účtu vybraté W. I., ktorý sa vydával za O. X. a týmto konaním spôsobil Daňovému úradu B. škodu vo výške 484 039,83 eur (14 582 184 Sk),

v skutku v bode 3/

spoločným konaním za zdaňovacie obdobie mesiaca september 1998 sa podvodným spôsobom

neoprávnene pokúsili získať pre firmu J., s.r.o., D., O. J. XX, od Daňového úradu B. vyplatenie nadmerného odpočtu DPH v celkovej výške 329 142,93 eur (9 915 760 Sk), a to takým spôsobom, že daňovým priznaním za uvedený mesiac si firma J., s.r.o., D., O. J. č. XX, v mene osoby O. X., za ktorého sa vydával W. I., uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty na základe sfaľovaných účtovných dokladov a pracovníci Daňového úradu B. Ing. X. P. a Ing. A. G., ktorí boli povinní vykonať daňovú kontrolu správnosti uplatnenia nadmerného odpočtu DPH firmou J., s.r.o., D., túto kontrolu vykonali v rozpore s § 9 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., pretože protokol o kontrole DPH z 3. marca 1993, ktorý bol podkladom na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, prejednali s neoprávnenou osobou vydávajúcou sa za O. X., ktorá nebola ani konateľom, ani splnomocneným zástupcom firmy J., s.r.o., D. a daňovú kontrolu zavreli so záverom, že nedostatky zistené neboli a bol dodržaný zákon, čo vyplýva z kontroly daňových dokladov: vývozného JCD, odberateľských daňových dokladov, účtovného denníka, kúpnych zmlúv, daňového priznania, vstupných daňových dokladov, analytickej evidencie DPH a knihy faktúr. Takýto záver stanovili aj napriek tomu, že vedeli, že firma J., s.r.o., D. neuskutočnila zdaniateľné plnenia, nadmerný dopočet im nebol vyplatený vďaka obozretnému konaniu zastupujúceho riaditeľa Daňového úradu B. a následnou kontrolou, ktorú vykonali iní pracovníci a zistili, že firma J., s.r.o., D. si za zdaňovacie obdobie mesiaca september 1998 neoprávnene uplatnila nadmerný odpočet DPH 329 142,93 eur (9 915 760 Sk), čím sa Daňovému úradu B. pokúsili spôsobiť škodu vo výške 329 142,93 eur (9 915 760 Sk).

obvinení Ing. X. P., Ing. A. G. a A. F.

v skutku v bode 4/

v D. na Daňovom úrade B. na O. J. č. X si A. A. ako živnostník 28. decembra 1998 uplatnil nadmerný odpočet DPH na základe faktúr číslo XXX XXXXX, 10 XXXXXX, na nákup dreva vystavených A. F., pričom zdaniateľné plnenie sa neuskutočnilo a s touto skutočnosťou boli uzročení Ing. X. P. a Ing. A. G., ktorí za Daňový úrad B. vykonali kontrolu správnosti uplatnenia nadmerného odpočtu DPH, čím porušili ustanovenie § 2 ods. 2 zák. č. 511/92 Zb. tým, že nechránili záujmy štátu a spracovali vedome protokol o kontrole, ktorý bol v rozpore so skutočnosťou, a Daňový úrad B. na základe takto vykonanej kontroly poukázal 12. februára 1999 na číslo účtu XXXXXXXXXXXXXXXXXX/XXXX v S., ktorý bol otvorený na meno A. A., sumu 21 244,11 eur (640 000 Sk). Uvedeným konaním bola Slovenskej republike spôsobená škoda vo výške 21 244,11 eur (640 000 Sk).

Krajský súd v Košiciach za tieto trestné činy uložil obvineným Ing. X. P. a Ing. A. G. každému samostatne podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z., § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v spojení s článkom 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, úhrnný trest odňatia slobody na 4 (štyri) rokov, na výkon ktorého podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 boli zaradení do prvej nápravnovychovnej skupiny.

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 16. apríla 2013, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom sp. zn. 4 To 7/2012, vo výroku III. druhostupňového rozsudku obvinených Ing. X. P. a Ing. A. G. podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol.

Krajský súd v Košiciach predložil 16. júna 2014 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolania, ktoré podali obvinení samostatne prostredníctvom obhajcu 14. júna 2013 na Krajskom súde v Košiciach proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. apríla 2013, sp. zn. 4 To 7/2012. Domáhali sa nimi, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v ich neprospech z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Obvinení Ing. X. P. a Ing. A. G. zhodne vo svojich dovolaniach poukázali na to, že z rozsudkov súdov oboch stupňov nevyplývajú žiadne dôkazy, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukázali ich vinu, rozhodnutia nie sú dostatočným spôsobom odôvodnené, a preto sú podľa ich názoru arbitrárne.

Obaja obvinení v podaných dovolaniach uvádzali najmä námietky týkajúce sa skutkových otázok.

Predovšetkým ku skutku pod bodom 1/ prvostupňového rozsudku poukázali na tú skutočnosť, že pri daňovej kontrole v spoločnosti B., s.r.o. prejednali daňový protokol s osobou, ktorá na základe predloženia občianskeho preukazu a zápisnice z valného zhromaždenia, na základe ktorej sa stala konateľom v danej spoločnosti, preukázala svoju oprávnenosť. Napriek vynaloženiu všetkej potrebnej starostlivosti nemohli iným spôsobom ako na základe občianskeho preukazu verifikovať, že osoba vydávajúca sa za Y. Z. je niekým iným.

Obvinený Ing. X. P. v tejto súvislosti poukázal aj na konštatovanie krajského súdu vo vzťahu k prípadnej zaujatosti W. P., a to, že v rozhodnom čase k nej nemal žiaden bližší vzťah. Ich manželstvo bolo právoplatne rozvedené, pričom W. P. nebola osobou oprávnenou konať v mene spoločnosti B., s.r.o.

V tomto smere obaja obvinení upozornili najmä na to, že na základe vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že predmetné finančné prostriedky sa dostali do ich sféry dispozície a mohli s nimi nakladať.

V dovolaní obaja obvinení ku skutku pod bodom 2/ prvostupňového rozsudku zdôraznili, že daňovú kontrolu v spoločnosti J., s.r.o., vykonali na základe systému „rotujúcich kontrolórov“, nie dovtedy platného „písmenkového systému“, teda výber kontrolórov a pridelovanie kontrol nemohli nijako ovplyvniť a už vôbec nie tak, že by mohli predpokladať, ktorý daňový subjekt v tej dobe dostanú pridelený. Rovnako tak závery súdu o účelovosti zakladania obchodných spoločností s konkrétnym začiatočným písmenom obchodného mena a učením ich sídla sú len domnienkou. Ďalej obvinení tvrdili, že nebolo nijakým spôsobom preukázané, že predmetnú správu Daňového úradu C. ako odpoveď na dožiadanie upravili obvinení a poukázali aj na nesprávne hodnotenie dôkazov vo vzťahu k listinnému dôkazu, v ktorom je v rozpore so skutočnosťou uvedená platba za tovar formou bezhotovostného prevodu, keďže výpisy z bežného účtu A. A. za obdobie november 1998 potvrdzujú dve platby, čo predstavuje úhradu celej výšky DPH a zároveň to potvrdzuje skutočnosti uvedené v protokole, že došlo k splneniu podmienky o zaplatení dane dodávateľovi.

Podľa názoru obvinených je uložený trest neprimeraný a nespravodlivý, a to tak vo vzťahu k druhu aj výmere. S prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ako zložitosť veci, postoj obvinených a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, dĺžka trestného konania presahujúca 14 rokov, je takou okolnosťou, ktorá odôvodňuje použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom s obmedzením v § 40 ods. 4 Tr. zák.

Obvinení preto navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vyslovil porušenie zákona v ich neprospech a zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. apríla 2013, sp. zn. 4 To 7/2013, vo výroku o vine a treste a vrátil vec na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené

na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Namietanie iných skutočností, ako spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku (absencia dôkazov preukazujúca vinu obvinených, chýbajúca vedomosť o prejednaní protokolu o daňovej kontrole s neoprávnenou osobou, systém prideľovania daňových kontrol, nesprávne hodnotenie listinných dôkazov) predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Z obsahu podaných dovolaní je zrejmé, že uplatnený dovolací dôvod je založený na skutkových výhradách obvinených. Podstatou podaných dovolaní je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Obaja obvinení v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom ďalej zhodne namietali aj „neprimeraný a nespravodlivo vysoký trest odňatia slobody, ktorý je v rozpore s účelom trestu vyjadreným v ustanovení § 23 ods. 1 Tr. zák.“ Trest je podľa názoru obvinených neprimerane prísny, a to najmä v súvislosti s rozhodnutím súdu o druhu a výške trestu, v rámci ktorej nebola zohľadnená neprimeraná dĺžka konania ako dôvod aplikácie § 40 Tr. zák. - mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Toto moderačné ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom viaže k všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák. a túto úpravu dopĺňa. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je obsahovo naplnený námietkou o neprimeranosti uloženého trestu v dôsledku toho, že nebolo použité ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dôvodu, ktorý sa viaže k takémuto výroku.

Namietané nepoužitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia nie je otázkou právneho posúdenia skutku, pretože nemá žiaden vzťah k tomu, ako bol kvalifikovaný skutok a nejde ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia, na ktoré sa viaže podanie dovolaní obvinených, pretože nemôže mať žiadny vzťah k výroku o treste za stavu, keď existuje vyššie uvedený dovolací dôvod týkajúci sa trestu.

Nad rámec podaného dovolania je treba dodať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvineným nebol uložený trest za použitia § 40 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého boli obvinení uznaní za vinných. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiadny dovolací dôvod (bližšie pozri stanovisko č. 5, Zbierky stanovísk NS a súdov SR 1/2011).

Najvyšší súd preto konštatuje, že v dovolaniach nebol splnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolací súd považuje za potrebné na záver v súvislosti s argumentáciou obvinených týkajúcu sa ich „nedostatočného odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ktoré sú arbitrárne“, uviesť, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia; toto sa preskúmava v odvolacom konaní. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne a právne závery súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že v posudzovanej veci podané dovolania obsahujú argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatneného dovolacích dôvodov, najvyšší súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd musel dovolania obvinených Ing. X. P. a Ing. A. G. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.